

12 03 11 Vindkraftverkens predikan

Hes 37:1-14,

Vi har mycket omkring oss som är ganska självklart och som man kan se många gånger utan att det är mer än att vi i bästa fall konstaterar att det finns där, om vi ens lägger märke till det. Men ibland så kan det vardagliga ge nya tankar och möjligheter, och det blir små AHA-upplevelser som gör att man tänker vidare. Så blev det för mig häromdagen.

Vi bodde tidigare på Västgötalätten. Det blåser alltid lite mer där det är slätt än i kuperade områden, och det är ju någonting som de som håller på med energi utnyttjar. Det började byggas vindkraftverk som sticker upp och ger sin egen prägel på horisonten. För någon vecka sedan när jag besökte Västergötland igen blev jag mycket förvånad när jag fick se hur många vindkraftverk som hade kommit till på bara något år. Det är inte direkt vackert att se, men fyller sin funktion att alstra el och göra det på ett miljövänligt sätt. Jag har inga tekniska kunskaper men har förstått att ett vindkraftverk i sig inte kan göra så mycket mer än bara ta emot vinden om rotorbladen är vinklade åt rätt håll, utan det behövs också en transformator som kan ta emot den elektricitet som alstras och föra den vidare.

Som pastor så går man ofta och har med sig tankar omkring predikan och för mig är det inte ovanligt att det är bilder som talar till mig. Jag hade bett innan resan att jag skulle få några tankar inför den här predikan, och det kom när jag fick se alla dessa vindkraftverk. Den tanke jag fick var Att vara kristen är som att vara ett vindkraftverk, att ta emot vinden och låta den alstras till kraft som sedan transformeras om till att nå vidare till dem som behöver kraften.

Den vind som vi får ta emot är den helige andes vind. I bibeln används samma ord för ande och vind, det hebreiska ordet "ruach" och är ett uttryck för allt vad Gud vill göra. Och Gud vill göra mycket i oss och genom oss, för det är ju vi som är hans händer och fötter här på jorden, och som han vill ge all hjälp han kan för att det han vill göra ska kunna bli gjort. Men Det beror inte på oss och vår prestation utan på honom och hans möjligheter, men han vill låta det ske genom oss.

Det finns många dramatiska berättelser i Bibeln som beskriver hur Gud verkar och gör det till synes omöjliga. Vi ska läsa en av dess skildringar ur Hes 37: 1-14. Den yttre situationen var den att folket hade förts bort i fångenskap från sitt eget land till Babylonien. Profeten Hesekiel hade tidigare varnat folket för att de gick bort från Guds vägar, men de ville inte vända om. Han var en av dem som fick följa med i fångenskapen och förmedla Guds tilltal. I samband med att folket blev bortfört och templet förstördes så kan man bildligt talat säga att folket dog, allt det som varit viktigt var borta, de hade gått sina egna vägar och fick bära konsekvenserna av det. Men Gud som älskade sitt folk använde den tidigare domsprofeten till att frambära tröst och stöd och ge nytt hopp till folket mitt i fångenskapen och med facit i hand vet vi att de efter 70 år fick de återvända till sitt land igen. Det här fick Hesekiel uppleva:

LÄS

Hes 37 1Herrens hand rörde vid mig, och med sin ande förde han mig bort och satte ner mig i dalen. Den var full av benknotor. 2Han ledde mig runt, och jag såg dem ligga överallt i dalen, helt förtorkade. 3Han frågade mig: "Människa, kan dessa ben få liv igen?" Jag svarade: "Herre, min Gud, det vet bara du." 4Han sade: "Profetera och säg till dessa ben: Förtorkade ben, hör Herrens ord! 5Så säger Herren Gud: Jag skall fylla er med ande och ge er liv. 6Jag skall fästa senor på er, bädda in er i kött och dra hud över er, jag skall fylla er med ande och ge er liv. Då skall ni inse att jag är Herren."

7Jag profeterade som jag hade blivit befalld. Medan jag profeterade hördes ett rasslande – det var ben som sattes till ben och fogades samman. 8Jag såg att de fick senor och bäddades in i kött och att hud drogs över dem. Men det fanns ingen ande i dem.

9Han sade till mig: "Profetera, människa, profetera och säg till anden: Så säger Herren Gud: Kom, ande, från de fyra väderstrecken! Blås på dessa dräpta och ge dem liv!"

10Jag profeterade som han hade befallt mig. Då fylldes de av anden, de fick liv och reste sig upp, en väldig här.

11Han sade till mig: "Människa! Dessa ben är Israels folk. De säger: Våra ben är förtorkade, vårt hopp är ute, vi är förlorade.

12Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren Gud: Jag skall

öppna era gravar och hämta upp er ur dem, mitt folk, och föra er hem till Israels land. 13 När jag öppnar era gravar och hämtar upp er ur dem, mitt folk, då skall ni inse att jag är Herren. 14 Jag skall fylla er med min ande och ge er liv och låta er bo i ert eget land. Då skall ni inse att jag är Herren. Jag har talat, och jag skall göra som jag har sagt, säger Herren.”

Det var inte hopplöst, det fanns nya möjligheter. Det som verkat dött skulle få nytt liv, och det var anden som skulle göra det. Guds ande, Guds vind som skulle förvandla och resa upp folket igen. Men i den här berättelsen väljer Gud att låta profeten vara den som agerar, den som är redskapet till att det sker. Det är profeten som får frågan om, han tror att det är möjligt och som får uppmaningen: Profetera!

Vad hade hänt om han sagt: det går inte, hur skulle förtorkade ben kunna få liv igen? Det är omöjligt. Då hade det förmodligen inte blivit denna dramatiska berättelse, för Gud hade inte kunnat göra något genom honom. Men Hesekiel var van att lyssna till Guds tilltal och gjorde som han blev tillsagd. Och Gud använde honom för i denna syn profetera om nytt liv och nya möjligheter, vilket sedan blev till tröst och uppmuntran för folket.

Vad tror du?? Har vi fått den frågan från Gud någon gång. Den kan naturligtvis vara formulerad på olika sätt beroende på omständigheter, men grundfrågan är: har vi förtroende för att Gud kan gripa in, att han kan göra det omöjliga möjligt? Är vi beredda att likt ett vindkraftverk stå upp för det som vi tror är rätt, att våga gå den väg Gud visar även om det verkar på tvärs emot mycket? Kan vi ta emot vinden som Gud låter blåsa och låta den bli till nytta?? I bibeltexten är det en profet som får vara guds redskap, men i Nya testamentet talas det om olika gåvor, om olika utrustning som vi får använda i Guds tjänst. Låt oss läsa i *1 Kor 12:4-7 Nådegåvorna är olika, men Anden densamma. Tjänsterna är olika men Herren densamme. Verksamheterna är olika, men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt. Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta.*

Den framträder så att den blir till nytta, så att Guds syften kan ske. Inte för vår egen skull utan för helhetens skull, inte för att vi ska framhävas utan för att Gud ska bli ärad.

Och därför har vi alla möjligheten att få stå till hans förfogande, och tjäna honom var och en med den nådegåva vi fått och den personlighet vi har, och göra det i förtröstan på hans möjligheter.

Profeten trodde på det Gud sade och därför vågade han profetera till de förtorkade benen han såg i dalen. Det beskrivs tidigare i Hesekiels bok hur han fått profetera till döda ting och hur Gud gripit in, och därför gjorde han det nu också. Och när han profeterade hördes ett rasslande – det var ben som sattes till ben och fogades samman. De fick senor och bäddades in i kött och hud drogs över dem. Kroppen formades men det fanns inget liv- ingen ande i dem.

Jag tänker att det här är en beskrivning av en människa som söker en tro, som söker en mening med livet. Man plockar ihop olika bitar, kanske inte minst genom vittnesbördet från en kristen, och får så småningom en helhet av det, det bildas liksom en kropp, man kommer fram till att man vill tro och att det är viktigt. Men det fattas något: anden, livet. Profeten fick profetera en gång till: Kom ande från de fyra väderstrecken, blås på dessa dräpta och ge dem liv. Och då fylldes de av anden, de fick liv och reste sig upp, en väldig här.

När Jesus en gång pratade med Nikodemos om det eviga livet om vad det innebar att tro på honom sade han *i Joh 3: den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike. Nikodemos svarade: Hur kan någon födas när han är gammal. Han kan väl inte komma in i moderlivet en gång till? Jesus svarade; Sannerligen jag säger dig, den som inte blir född av vatten och ande kan inte komma in i Guds rike... Vinden blåser vart den vill och du hör den blåsa, men du vet inte varifrån den kommer eller varifrån den far. Så är det med var och en som har fötts av anden... Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.*

Att bli född på nytt, att ta emot anden, att bejaka och acceptera Jesus är Herre, och låta honom finnas med i livet är att bli fylld av ande. Det går inte att förklara den processen, lika lite som det går att förklara vinden, men det går att erfara kraften. Och därför är den kristna bekännelsen viktig, för att det förmedlar anden, det andliga livet.

Men det kanske också kan vara så att vi trots en kristen bekännelse har delar i oss som kan kännas förtorkade. Bibelläsningen kanske inte

ger så mycket, eller jag tar mig inte riktigt tid med bibeln, bönelivet skulle kunna vara bättre, det har hänt saker som gör att jag bär på bitterhet och oförsonlighet, och det lägger liksom ett lock över glädjen, vi kan ha tappat modet av olika anledningar, och det andliga livet fungerar inte som vi egentligen skulle önska att det gjorde.

Tänk att han idag vill ge oss samma möjlighet som israelns folk, att få del av något nytt, av nytt liv, därför att han älskar oss. Det kanske inte går av sig själv, det kanske kan bli som ett rasslande när det ska bygga upp igen, det kanske kräver lite ansträngning, jag kanske behöver ta någon förtrogen till hjälp, jag kanske behöver be någon om förlåtelse, men möjligheterna finns om vi är beredda att komma till honom igen och igen. Och så kan vi få uppleva sanningen av det som bibelavsnittet avslutar med: Jag skall fylla er med min ande och ge er liv och låta er bo i ert eget land. Då skall ni inse att jag är herren. Jag har talat och jag skall göra som jag har sagt säger Herren.

Jag skall fylla er med ande, jag vill låta er komma hem! Vilken hälsning till israelns folk, vilken uppmuntran till oss idag. Han vill!! Och då är frågan om vi vill!

Vill vi vara som vindkraftverk som tar emot hans ande, och allt som han ger och låta den föras vidare till våra medmänniskor? Som jag sa tidigare är jag inte så tekniskt kunnig, men jag har kunnat läsa mig till att det dels är höjden på vindkraftverket och dels bredden på rotorn/propellern som avgör hur mycket el som alstras. Nere vid marken är det ingen rotation alls och ju högre man kommer desto mer. Och därför är det också olika storlek när man ser vindkraftverken, för att kunna utnyttja vindkraften maximalt, det är olika storlek på propellerbladen. Och då tänker jag att vi är olika som människor, vi har olika uppgifter, en del står längre fram andra mer tillbakadragna, en del märks mer än andra, men alla är vi lika viktiga för att få ge vidare av Guds kraft. Precis där vi finns, bland dem vi träffar varje dag, och med alla de olika möjligheter vi fått både praktiskt och andligt. Men vi får säga vårt: jag litar på dig Gud och vad du kan göra, så att vi inte stannar på marken och tror att vi inte har någon funktion. Vilken möjlighet vi har här i vår stad att få förmedla Guds kraft och hjälp, att hitta just det ställe som vi kan få vara till nytta i och på.

AMEN